

CUPRINS

Prefață	5
1. Iubirea lui Dumnezeu față de om	7
2. Păcătosul are nevoie de Hristos	13
3. Pocăința	18
4. Mărturisirea păcatelor	29
5. Consacrarea	33
6. Credința și acceptarea	38
7. Dovada adevăratei ucenicii	43
8. Creșterea în Hristos	50
9. Viața și faptele noastre	57
10. Cunoașterea de Dumnezeu	63
11. Înaltul privilegiu al rugăciunii	69
12. Ce să facem cu îndoiala	79
13. Bucuria în Domnul	86

CAPITOLUL 1

IUBIREA LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE OM

Natura și revelația mărturisesc deopotrivă despre dragostea lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este izvorul vieții, al înțelepciunii și al bucuriei. Priviți lucrurile minunate și frumoase din natură. Gândiți-vă la minunata lor adaptare, nu numai la nevoile și la fericirea omului, ci și la ale tuturor viețuitoarelor. Lumina soarelui și ploaia care înveselesc și reîmprospătează pământul, dealurile, mările și câmpiile, toate ne vorbesc despre iubirea Creatorului. Dumnezeu este Acela care împlinește nevoile zilnice ale tuturor fapturilor Sale. În cuvinte frumoase, psalmistul spune:

*Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine,
și Tu le dai hrana la vreme.*

*Îți deschizi mâna
și saturi după dorință tot ce are viață.*

(Psalmi 145,15.16)

Dumnezeu l-a făcut pe om pe deplin sfânt și fericit; iar pământul cel frumos, așa cum a ieșit din mâna Creatorului, nu purta niciun semn de decădere sau umbră de blestem. Ceea ce a adus nenorocirea și moartea a fost încălcarea Legii lui Dumnezeu – legea iubirii. Totuși dragostea lui Dumnezeu este descoperită chiar și în mijlocul suferinței care constituie rezultatul păcatului. Este scris că Dumnezeu a blestemat pământul din cauza omului (Geneza 3,17). Spinii și pălămida – dificultățile și încercările care transformă viața lui într-o viață plină de trudă și grijă – au fost rânduite spre binele său, ca o parte a disciplinei necesare în planul lui Dumnezeu pentru salvarea lui din ruina și degradarea aduse de păcat. Deși căzută, lumea nu este într-un totuș necaz și nenorocire. Natura însăși trans-

mite solii de speranță și mângâiere. Scaieții sunt plini de flori, iar spinii sunt acoperiți cu trandafiri.

„Dumnezeu este iubire” scrie pe fiecare boboc de floare ce stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă care răsare. Păsărelele încântătoare, făcând să răsune aerul cu trilurile lor înveselitoare; florile, atât de delicat colorate în desăvârșirea lor, înmiresmând aerul; copacii înalți ai pădurii, cu bogatul lor frunziș de un verde viu – toate mărturisesc despre grija părintească și duioasă a Dumnezeului nostru și despre dorința Sa de a-i face pe copiii Lui fericiți.

Cuvântul lui Dumnezeu descoperă caracterul Său. El Însuși a făcut cunoscută iubirea și mila Sa infinită. Când Moise s-a rugat: „Arată-mi slava Ta”, Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea” (Exod 33,18.19). Aceasta este slava Sa. Domnul a trecut pe dinaintea lui Moise „și a strigat: 'Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul’ (Exod 34,6.7). El este „milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate”, pentru că „Îi place îndurarea”. (Iona 4,2; Mica 7,18)

Dumnezeu a legat inima noastră de El prin nenumărate dovezi manifestate în cer și pe pământ. El a căutat să ni Se descopere prin lucrurile din natură și prin cele mai profunde și mai duioase legături omenești, pe care le poate cunoaște inima noastră. Totuși toate acestea nu oglindesc decât imperfect iubirea lui Dumnezeu. În ciuda existenței tuturor acestor dovezi evidente, vrăjmașul oricărui bine a orbit mintea oamenilor, așa încât ei privesc cu teamă spre Dumnezeu, gândind despre El că este sever și neiertător. Satana i-a determinat pe oameni să-L considere pe Dumnezeu o ființă al cărei atribut principal este dreptatea rigidă și inflexibilă, asemenea unui judecător aspru și intransigent, asemenea unui creditor exigent și neînduplecat. El L-a descris pe Creator ca pe o ființă care pândește cu suspiciune, ca să observe greșelile și păcatele oamenilor, pentru a putea aduce asupra lor judecățile Cerului. Domnul Iisus a venit să trăiască printre oameni, tocmai ca să îndepărteze această umbră întunecată și să-i descopere lumii iubirea nemărginită a lui Dumnezeu.

Acest ABC al vieții spirituale, un mic tratat în domeniul devoțiunii, își enunță chiar din titlu misiunea pe care o are. Cartea îl îndrumă pe cititor spre Iisus Hristos, ca fiind singurul care poate să împlinească nevoile sufletului. Pașii celui care se simte nesigur sau cuprins de îndoială sunt conduși pe cărare a păcii, iar cel ce caută neprihănirea și desăvârșirea caracterului este îndrumat, pas cu pas, pe calea adevăratei viețuirii creștine.

Cartea dezvăluie secretul biruinței și descoperă, într-o manieră simplă, harul mântuitor și puterea susținătoare a Marelui Prieten al întregii omeniri. Fie ca experiența apropierii de Dumnezeu să devină o realitate în viața dumneavoastră pe măsură ce pășiți pe *Calea către Hristos*.